

ماتھ گیارہ

Ketabton.com

ادبی ٹوٹی

ایان مروند

ماتم ڪده

ڙباڻن او راٽولوونڪي

آيان مڙوند

ڪتاب پڙندنه

د ڪتاب نوم:	ماتم ڪده
ڙبارن:	آيان مړوند
ڪمپوز:	په خپله ليڪوال
ڊيزاين چاري:	په خپله ليڪوال
برينساليڪ:	ayaansafi64@gmail.com
اريڪه:	0770159565
چاپ وار:	لومري
چاپ ڪال:	۱۴۰۲

د ڪتاب ٽول حقوق د ليڪوال سره خوندي دي

ډالۍ

هغې مينې ته چې زه ورسره

ډېره مينه لرم

اڀ!

د زڙه پٽ ڪوڻو ڪي مڀ

دومره مشڪوڪ قدم

مه وهه

پرته له تا بل ڇو پڪي نه شپي پيدا ڪولي!

گران دي، د هغه کس هيڙول

چي د هغه لپاره دي

هر ڇوڪ او

هر ڇه هڙ ڪري وي!

د رنڇورو خدا
د هغوى د اوبنڪو
نه چڙه
دردونكي وي

مينه لزل مه ليڪي!
مه يي وائي!
بلڪي ثابتوى يي!

هغه کس پسې خفه يم
چې فکر مې کاوه، رابه شي
او زما تنهائي ته به
د پای ټکی کېږدي
لکن راغی، ولاړ او زما ژوند ته
يې د پای ټکی کېښود!

ژوند وکړه او وخانده!
د هغه چا لپاره چې
ستا په خندا ژوند کوي
او ستا په ليدلو آرام پيدا کوي!

بيگا مي خوب ليده
چي بيتره راغلي وي
سهار چي ويڀن
شوم صدقه مي ورڪره!

ڪه چيري پوي شوم چي
اوبنڪي مي ستا د ژوند
گلاب ته اوبه ورڪوي
نو زه به هميشه ڙايم تر ڇو
ته ژوند وڪري!

خدائيه!
خاطر مي غوڻبت
نه خاطرڀي
ما بد وويل
ڪه تا بد واورڀدل!

ٽولڀ نري ته مي وويل
چي مينه ورسره نه لرم
مگر خان
ته ڇه ووايم!؟

اڀ!

اوس دڀ چڀ

هم ناڅاپه ووينم

خداي شته چڀ په ڪوم

آسمان ڪڀ الوزم!

اي! ڪله ڪله فڪر ڪوم

چڀ دا زره

مي په نري

ڪڀ تر ٽولو

غمجن زره دي.

اڀ خدايه!

نور ستا په دڀ نڙي ڪڀ په

هيچا هم باور نشته، راءه!

يو ځاي قدم ووهو

سگرت زما او باران ستا

هغه څوڪ چڀ

هڀڅڪله مڀ

يوازڀ نه پرڀردي

هغه ته يڀ!

اڀ خدايه مننه!

اڀ ڪاش!
خوشالي
هم لڪه مرگ
چڀ د ٽولو
په برخه وای!

نه پوهڀرم ولڀ؟
ڪله چڀ د خوشالي ڪيلي
پيدا ڪرم نو ژوند
خپل قلف بدل ڪري!

ڄومره بنه ده ڪنه!
چي انسان هره ورڄ
له يو ڪس سره
مينه وڪري، نه هره ورڄ له
يو نوي ڪس سره!

هڀره به دڀ ڪم
اما هيڻڪله
به دڀ ونه بينم!!!

ڄومره جالبه ده، ڪنه!؟
بنه پوهڙم چي تاته نه شم رسيدلي،
خو بيا دڀ هم ليوني يم!!!

بي علتہ مينه درسره لرم!
ڄڪه ڪومه مينه چي
علت ولري، يا خو ريا وي، يا احترام.

تا ڙمنه ڪري وه، چي هره شپه به دڀ
يادوم! يا ته بدله شوڀ،
يا ستاسو بنار ڪي شپه نه راڄي!

ڪله چي تله نو راته ويڀ ويل،

تا هم بيايم!

ورته ومي ويل چپرڀ؟

ويڀ ويل: زما له ياده!

وخت وشو،

بي دليله مسڪا ڪوم!

بي ساري مينه ڪوم!

اڀ!

په ٻاران ڪي دواڙه گرڻو

خو فرق دومره دي

چي ته له يار سره

او زه له ياد سره!

اي!

ستا خندا

زما نـڀـي ده،

نو تل خنده، گني

زما نڀي به

ورانہ او ويجاڙه شي!!!

اڀ ڪاش!

ڇنگهه مڀ ڇڀ له لاسه ووتڀ،

همداسڀ مڀ له زره هم وتلي واي!

اڀ!

نن يڀ راته پڀغور راڪڙ ڇڀ

ڪه مينه يڀ درسره لڙلي!

نو نه به تله!

يو و هغه هم
لارڻي جدا ڪرڻي،
ڪاش زما پنه زره ڪي
وروسته له خدايه
بل هيڻ ڇوڪ هم نه واي!

د مينڻي هيڻ يو
ٽپ هم نه
روغيري،
يا يپ ڇاي پاتي
ڪيري او يا يپ يادا!

اوبنڪي ڇهه ڏي؟

۱۱% اوبه

۹۹% احساس

پهه ٻاران ڪي گرهيدل

مي ڇڪهه خوبن ڏي،

چي ڇوڪر زما اوبنڪي نه گوري!!

خدايه! ڇي دا شرط
دې ڪپڻنود ڇي
مينان دې يو بل ته نه رسيڙي،
نو بيا دې وڻي زڙونه پيدا ڪرڻ؟
يعني زمونڙ د مئينو گناه
دومره ڇڙه ده، ڇي بي دوزخه سوزو!

دا ژوند هم ڇه عجيبه دي!

په ڇا مڀ ڇي
لاس ڪپڻنود،
نو تر پڻنو
لاندي يي ڪرم...

تا رڻبتيا ويلى وڃي

زمونڙ اريڪه د ڇنڇير

په ڇير ده!

ما تاته لاس درڪر

او تا نورو ته!

خدايه! ومي ڀڻبه

ڪوم زڙه دڙي چڙي

امانت راڪري و

وه مي نه شو ساتلي!

چا چي يوازي پرڀنودڙي، نو ورتي ووايه!

ما نه، تا وبايلله

ڇڪه ما هغه ڇوڪ

له لاسه وركڙ چي

له ماسره يي مينه نه درلوده

او تا هغه ڇوڪ له لاسه وركڙ چي

تاسره يي ڇڙه مينه درلوده!!!

ڙوند راتو يو بنه

درس دا راڪڙ،

چي هيڻ ڇوڪ

هم د هغه

د خبرو په څڙ نه وي!

ڇيٺي زخمنه بايد درمان شي،
ترڻو وڪولي شو، ڙوند ته ادامه ورتو،
مگر ڇيٺي زخمنه بايد
همداسي پربردو،
ترڻو خپله لاره ورڪه نه ڪرو!

خدايه!
قيامت سبا ته دي
ولې نن سوزو!!!؟؟؟

ڙوند ڀي ڊرته وايي نه،

ڊرته بنايي ڀي!

نو تل پام ڪوه!

مينه ڊرسره لرم: ويل ڀي ڊرڀ ٿانيڀ وخت نيسي،

توضيع ڪول ڀي ڊرڀ ساعته،

لڪن ٿابتول ڀي ٽول عمر!

دومره مينه درسره لرم،
چي ڪله ڪله شڪ راته پيدا شي،
چي په غور ڪي به يي راته د آذان
پرڳاي ستا نوم اڃيستي وي!؟

ڪله چي مڙ شوم!
نو تابوت مي دې هغه خلكو پر اوڙو
ڪپڙدي! چي زه يي پرڀني وم،
ڇڪه چي پوي شي، زه دومره دروند بار نه وم!

په دې نري ڪي دوه ڇوله ڳانده پڙنم

يو ته چي هڀڻ

دې زما مينه و نه ليدل

او يو زه چي ستا

په خير انسان مې ونه ليد!

۷

د هغه ڇا سره چي مينه لري،

هيڻڪله پرې د زيات

وخت لپاره مه غوسه ڪپره!

حڪه چي هغه بيا ستا نه بي غبر

ڙوند زده ڪوي!

اڀ ربه!

بلد نه یم، چي ڇه درته ووايم؟

بس د زڙه خبرو ته

مي يو ځل غور شه!

اڀ ربه!

نور د ژوند

نه ستري یم!

يا يپ راکڙه،

يا مي واخله!

ڪومه ورڻ ڇپي مڙ شوم،
ڪه ڇا پوئنتنه وڪڙه ڇپي
دا تابوت يپي وڻي دومره دروند دي؟
ورته ووايه!
ڄوانيمرگ له ڇڀرو هيلو
سره يپي دفن ڪوو!

دا انصاف دي!؟
ڪله ڪله دنيا دومره ڪوچني شي،
ڇپي د انسانانو د دوباره ليدلو
نه انسان سترى شي، اما ڪله ڪله
دونيا دومره لويه شي، ڇپي يو ڪس
پسپي ليوني گرڄو او پيدا ڪولي يپي نه شو!

د ژوند بده كيسه دې
هېڅكله چاته مه كوه!
ځكه كه ته يې هېره كړې،
هغه يې دريادوي!

اړتيا نشته له انسانانو
امتحان واخلي!
د وخت په تېریدو سره
خپله امتحان دركوي!

ڄومره آرامه شپه ده!
لڪه ڄوک چي په دڙي
نڙي ڪي نه وي،
يا شايد زه د چا په نڙي ڪي نه يم؟

راڻه نن قدم ووهو!
ته له يار سره،
زه له ياد سره،

واپي هنداره احساس نه لري!

نن ڀي نم نيولي ۾

پرڀ ومي ليڪل چي

«مينه ڊرسره لرم»

آرامه اوبه شوه!

له اور مي وپوڻبتل مينه ڇه ده؟ ويپ ويل

له ما چڙه سوزونڪي ده!

له گل مي وپوڻبتل مينه ڇه ده؟ ويپ ويل

له ما چڙه ٻنڪلي ده!

اڀ ڪاش دا د تنهائي ورڃي
هم د هغو ورڃو په څپر ورځي وای
چي له تاسره مې تپري ڪري دي!

فـڪـر مـي ڪاوه،
تـه هـمـدـرد يـي!
لـڪـن
تـه هـمـدـرد وـي!

بې چاره گل خرڻوونڪي

يوآڻپني شخص دي، چي ڪله هم ڪور ته د گلانو سره

د ننه شي، نو

ٽول خواهشيني ڪيري!

مينتوب درد نه لري!

بلڪي د هغه چا سره

مينه لزل درد لري،

چي ستا د مينې په

قدر نه پوهيري!

مخڪي له دې چي د چا زره مات ڪري

نو لومري فڪر وڪره!

چي آيا دې زره ڪي

خو به زه نه یم؟

هيٺڪله له چا سره زره مه تره!

حڪه دا نري دومره کوچني ده، چي دوه زرونه له

يو بل سره نه ڃايري

او ڪه له چا سره دې زره وتره،

نو هپٺڪله يي مه خوشي ڪوه! حڪه چي

دا نري دومره لويه ده، چي بيا به يي

هپٺڪله پيدا نه ڪري!

ٻي حده مه مين ڪپڙه
ٻي حده باور مه ڪوه
ٻي حده مينه مه ڪوه
حڪه چي همدا»ٻي حده« به
دې يوه ورخ ٻي حده وسوزوي

اڀ ڪاش!
ته پوهيدلى ڪله چي ويم يوازې يم
يعنې تا نلرم

ته مڀ نه يادڀري
بلڪي هغه ڏوڪ مڀ يادڀري
چڀ فڪر مڀ ڪاوه ته يڀ!

ڙمنه دڀ راسره ڪڀي وه
چڀ هيڏڪله به دڀ يواڙي پڀي نڀدم
اوس چڀرته يڀي ڀڀڀڀ

موده وشوه
ڙوند تيريڀري
خو بننه نه تيريڀري

ڪاش زرونه دومره پاڪ وي
چي «مينه درسره لرم» ويلو ته
د قسم خوڙو اڙتيا نه وي

اڀ!

په دڀ ڪي زما تڀروتنه نه وه
ته په خپلو پښو زما خوا ته راغلي!

شپه ستري
لکن زه له شپي
ڊږ ستري

ڏينپي خلك بايد هڀر
ڪڙو پڻه يو سادو دليل
«هغه زما له راتلونڪي سره ڪومه اڙيڪه نه لري»

شرمندو يم
چي اوس هم ستا نه
بغير ساه اخلم

ڏنگه مي چي له هيلو تڀر شوڀي
نو اي ربه! له
گناهونو مي هم تڀر شه

لومڙي ڄل ندي چي ڙام

لومڙي ڄل دي

چي ڙام مڙي نه آراموي

په دڙي نڙي ڪڙي

چاته د لاسونو

انتظار مه ڪوي چي

اوبنڪي به مو پاڪي ڪڙي

نو خپلي اوبنڪي مو په خپله پاڪي ڪڙي

ٽول تيريدونڪي دي

دا ورڃي دڀ
زه يوه لويه غلطي گهم
چي په ژوند ڪي
مي ڪري ده

زما نه وروسته مهمه نده
چي چا دڀ په زره ڪي
ځاي پيدا ڪر
د ليوانو پاتي شوني
فقط سپيان وري

پوي شه نور!
دا شپي نه دي چي اوردې دي
بلڪي دا ته يي چي يوازي يي

هميشه د هغه چا سره
د زړه درد شريك ڪړه
چي دوه شيان ولري

۱: زړه

۲: درد

په ڙوند ڪي دا څلور شيان
هيڻڪله مه ماتوه
باور، وعده، اريڪه او زره
ڇڪه ددي ماتيدل غر نه لري
مگر درد ڇپر لري

هغه شيبه راباندې ڇومره
سخته تپره شوه
چي ورته ومي ويل:
ڪه رانه لري شوې مڙ ڪپرم
ويي خندل او راته ويي ويل:
ستا ڙوند ته هيڻ اڙتيا نه لرم

اڀ!

بي له تا ڙوندي يم

مگر بي له تا ڙوند

نشتم ڪولاي

لاسونه مي ڪلڪ ونيسه!

دلته ڇڀرو زما او ستا

په جدائي شرط ٽڙي

ڪله ڪله مڀ
هغه وخت پسي
ڇڀر زره خفه شي
چي ته مڀ
هيڻ نه پڙندي

ڪله چي مڀ شوم
نو ليدلو ته مڀ مه راءه!
خڪه ڪله چي ژوندي وم
ما درته هغه وخت اڙتيا درلوده

وايي ڪله چي باران اوري
نو د خاورو بوي پورته ڪيري
اما دلته خو د خاطر
بوي پورته ڪيري؟

گل خرڇوونڪي په عاجزي وويل
بناغليه گلان واخله!
ما ورته وويل: چا لپاره يې واخلم؟
گل خرڇوونڪي وويل: خپلې مينې لپاره يې واخله!
ما ورته وويل: ڪه زما مينه يې خپلې مينې ته ورکري بيا؟
گل خرڇوونڪي وويل: وښه بناغليه زه خپل گلان
درباندې نه خرڇووم!

«مينه درسره لرم!»

دا يواځينی

خبره ده

چې بېرته يې

نه اخلم

اې كاش!

پوهيدای

د هرچا زړه زړه نه وي

زه مڀ په خپل زړه وياړم

مات شو

لوبه ورسره وشوه

دوڪه ورسره وشوه

اما اوس هم كار كوي

ودې ليدل!

انسانان څومره زر يو

له بل څخه

ستري كيږي

اڀ!
دلته ڀرتو
ستا له لڙي والي راسره
نور ڇوڪ نشته

درد لري
هغه چاته د ويلو
لپاره خبري نه لري
چي پرون دي ٽولي
خبري د هغه لپاره ڪولي

افسوس

د هغه ڪارونو لپاره نه

چي غلط مڃي ڪري

بلڪي د هغه ٻنيو

ڪارونو لپاره چي

چي د غلطو خلكو

لپاره مڃي ڪري

ڄيئي وخت يي

بايد ونه واپي

ڄيئي وخت يي بايد واورپي

ڄيئي خبرپي

ڪله چي مڃي له خدايه مرگ و غوڻنت!

راته ويڀ ويل
ڪه تاته مرگ درڪڙم
نو هغه ته ڇه وركڙم
چي له مايڀ ته غوڻنتي يڀ

د ژوند تر ٽولو لوي بد
ڪله چي يڀ و غوارو
ورته ورسيزو نشو ڪولاي
اما ڪله چي ورته ورسيزو
نو بيا راته هيڻ ارزنبت نه لري

وخت بدل نشو
بلڪي هغه انسانان
يپ بدل ڪرڻ
چي هيٺڪله مڻي فڪر نه ڪاوه
چي هغوي به بدل شي

ڪله چي خداي ستاسو
د ساتنڻي لپاره ڪوم ڇوڪ
له تاسو نه ليري ڪوي
نو هيٺڪله يپ په پاتي ڪيدو
ٽينگار مه ڪوه

اڀ!

د نيمڀ شپي چي وينن شم

تا ولٽوم لکن ڄان

د بل چا په غٻڙ ڪي پيدا ڪڙم

خدايه!

دوزخ ته اڙتيا نشته

مونڙ انسانان يو بل

تردي ڇڙ

سوزو!!!

اڀ!

يو وخت به مڀ

نشتون حس ڪڙي

او د قبر خاوره

به مڀ په سوڪ ووهي

او وبه وايي پاڅبره

زه بڙته راغلم!

ڃيني ڪسان مه ڇوروي

د ڃينو ڪسانو ڇورول ڇو ٿانيپي وخت نيسي

لڪن جبران ڪول يي ڪلونه

اڀ زره!
ارامه اوسه
هغه ستا نه بغير آرامه ده!

درد يعني!
وخت وشو چي
هغه نشته):

اڀ خدايه!

تاته غڙ ڪوم ڇڪه ڇڀ په دڀ
دنيا ڪڀ يو غڙ بل غڙ ته نه رسيڙي
او تا ويلي ڇڀ زه اوريدونڪي يم

لاسونه مڀ خپلو هيلو ته نه رسيڙي
هغه ڇڀڙي لڙي دي
لڪن د صبر شنه ونه مڀ وائي
هيه شنه
دوعا شنه
الله شنه

اوسپ يا نه اوسپ
دا شپي تيريزي
لڪن دا شپي چيرته
او هغه شپي چيرته

اڀا!
په زره مڀ لاس مه ڀڏه
چي لاس
به دڀ وسوزيزي

په دې نڙي ڪي له هيچا سره

زره مه تره

حتي خپل سيوري دې

هم په تياره ڪي

يوازي پرېږدي

غم مو خپله پيداڪوي

نو د خوشاليو

په لٽه ڪي اوسه

اڙينه ده چي په ژوند ڪي

خيني خلڪ ورڪ ڪڙو

تر ڇو خپل ڄاڻ پيدا ڪڙو

ڪه ڪلهه ده احساس ڪڙو چي

پاتي ڪيدل ده

سخت دي

بهترين ڪار تلل دي

ڪه ڇا در ڇڻه پوڻتنه وڪڙه ڇڻي

ڙوند يعني ڇه ؟

خاورڻي په موٽي ڪي راوله

او پف يي ڪڙه

له زڙه سره مڻي پام ڪوه

ڇڻي مات نشي در ڇڻه

زما د زڙه په خاطر نه

بلڪي ستا په خاطر ڇڻي

په هغه زڙه ڪي ته يي

راڻي!

پوهڙم چي حتماً راڻي

خو هغه وخت چي ڪله

مي په سڀينه ٽوته ڪي

د قبر غبري

ته وسپاري

خو هغه وخت به بيا

هر ڇه بي معني وي

موده وشوه لاسونه مي

د چايو په پيالہ گرم ڪوم

دا د تنهائي اوج ندي؟؟؟!

له بوڊا مي وپوڻبتل

مينه يعني ڇه

ويپ ويل:هغه چي

زه يپ بوڊا ڪرم

ڪرڪه لرم له هغو ورڻو

چي نه پوهڀڙم

درد مي ڇه دي

خپلې سترگې مې
په ږانده خرخوم ترڅو
بيا دې هيڅكله دا دروغجنه څېره ونه گورم

د زړه خبره دې نن ووايه
چې د زړه خبره شي
که سبا دې وويله
نو بيا د زړه درد كيږي

دا ورڃي تيريري

لڪن زه له دڀ

ورڃو نه ٿڀڀڙم

زه چي يوازي يم په دڀ نه يم خفه

بلڪي په دڀ خفه يم چي

ته څنگه داسي شخص وختي

اڀ!

ڪله چي هم له چا ڇنه

د مينڀ ڪلمه واووم

نو بي اختياره څريڪه

مي په زره ڪي تيره شي

اڀ!

تا به زه هغه

وخت هڀره ڪرم

ڪله چي خپل

ڄان هڀر ڪرم

ڄڪه زما ڄان ته يڀ

آرامه سنڊرڻ
او ستا په جدائي
اوبنڪي ٽويول دا بيا
ڇڙه مزه لري

ڪه غوارڻي زما د ژوند په اڙه
خبره شپي سترگي
دې پٽي ڪڙه
ڪومه تياره چي گوري
همدا زما ژوند دي

مینه چېر خوړ نوم دی
خو ستا مینه دومره ترخه وه
چې د ژوند ټول
خوږه یې رانه واخیستل

مینه د نړۍ جوړونکي ده
خو برعکس تا زما
نړۍ وړانه کړه

زه تاسره د مينڀي
لرلو لپاره تر هر حد تڀر شوم
حڪم ڪومه مينه چي حد ولري
هغه مينه مينه نه وي

وايي ڪه چڀري يوه مسڪا لري نو
خپلي مينڀي
ته يي وركري
تا مسڪا هم يوره
او ته هم لاري

ڪه له ڪوم چا سره مينه
لرې نو همداسي يپ
پرپرڊه ڪه راغي نو پوي شه
چې مينه درسره لري
او ڪه راغي نو پوي شه
چې هيڅ ستا لپاره نه و

له مينې پرته بڻينه نشته
او له بڻيني پرته مينه
نو راشه و به دې بڻيم
اوس هم درسره مينه لرم

وايي يوازي توب دوزخ دي
نو اڀ!
ما له دي دوزخ ڇخه وڙغوره

له هرچا سره مڀ
کولای شوی
مینہ وکرم
خو که مینہ مڀ له
تا پیل کڙي نه وی

ڄومره بنهه!
په دڙ غمجن ماحول ڪي
چي په ما تيريزي
بيا هم ته خاندي

ڄينپي وخت ته
ڄينپي وخت ستا ياد
دا خو به ما ووڙني

ڄينِي وخت يو ڪس
صرف يو ڪس
باعث ددِي ڳرڻِي
چِي ته يِي په ڄمڪه باندِي ژوند
ڪولو ته پريڻِي يِي
نه اڪسيجن

باراني
لمريزه
وڙجڻ
ڇه توپير ڪوي ڪي ڪي
چِي ته اوسِي هوا هميشه بنايسته ده

شايد زما ساه وي
چپ په دې نري ڪي تر اوسه
پاتي يم اما
پرته له شڪه چپ
ته يوازيني دليل يپ
چپ زه ساه اخلم

هرڇه مي
امتحان ڪرل
ڙا، سگرت، د خوب گولي
مستي سندرې، اروه پوه، نوي ملگري...
لکن زره مي نشو پوي
هغه تا غواڙي تا!!!

اڀ!
ڄينڀ وخت له ڄانه
لاسونه تاو ڪرم
او ووايم
ليونيه ته خو يوازڀ نه يڀ
زه درسره يم

ڪه ڄنگل هم
وي نو مر به شي
لکن زما زره
سوزي او سوزي

اوس مي له تنهائي
سره مينه پيدا شوي
خڪه هغه ستا غوندي
بي وفا نه ده
ڊپر خيانت مي هم ورسره وگر
لڪن بيا هم نه رانه خي

خلڪ وائي: يو ساعت يعني شپيته د قيقې
يوه دقيقه يعني شپيته سانپي
لڪن هيچا هم ونه ويل چي
پرته له تا شپيته ثانيي يعني
شپيته ڪاله

خدائيه!

هرڻوڪ له تا غوارِ چي
يو ڇه ورڪري لکن زه غوارم
له ما يي واخلي هغه غم
چي هغي
راڪري!

اڀ!

د شپي چي ڪله ويده ڪيري
نو يوه لحظه يوازي
يوه لحظه زما په اڙه فڪر ڪوه
ڙمنه ده چي بپرته به راڃي

زړه مڀ!

هغه خبرو پسي خفه دي

چي له يو بل سره مو ڪولي

لکن سٽري ڪيدو به نه

اڀ!

دا بي دليله اوبنڪي

مڀ چي پرمخ بهيري

دا د زړه تنگي

اوبنڪي ندي

د بي ڪسي اوبنڪي دي

اڀ!
له تايي ڇه پٽه
اوس مڀ هم
بڀ دليله زره درپسي
خفه دي

شپي مڀ له خپل ڄان
سره تڀري ڪري
هر ڄوک چي لاڙ بيا بڀرته رانغي

اڀ!

نن مي زړه ډډر تنگ دي

غواړم والوزم

داسي ځاي ته

چي بيا هيڅڪله بېرته

رانشم

اڀ!

که تلوو دي مڙ نه ڪڙم

نو ستا خاطرې مي

هم نه وڙني

بې غمه اوسه

ڪله مڀ چڀ له لاسه
ورڪڙي نو اوبنڪي مڀ
نه ڪڙي تويڀ
خڪه ما خپلي ٽولي
اوبنڪي ستا د لاس ته راوڙلو لپاره
تويڀ ڪڙي وي

اڀ ڪاش
د زڙه پڙخاي مڀ
غاره تنگه شوي وي
چڀ ساه مڀ نه اخيستي
خلاص

هر ڪلهه چي د چا له لاسه

ناراحتہ شوې

نو يوه لحظه يې

په نه شتون

فکر وکړه

اې ربه!

زه مې تنگ دی

تا ويلي وو چې د انتخاب حق

لرې نو بيا ولې مې

انتخاب په ځنگ کې نشته؟؟؟

دروازه لڙي او بنده شوه
لڪه چي باد بيا ٽوڪي (اسره ڪوي
ستا د راتلو
تمثيل ڪوي!

په نڙي ڪي ترٽولو وڙه ڪلمه «ا»
په نڙي ڪي ترٽولو خوڙه ڪلمه «LOVE»
په نڙي ڪي ترٽولو خوڙ ڪس «YOU»
نو «I LOVE YOU»

باران چي اوري
ته مي ڇڙه ياد پڙي
بغير له چتري
په باران ڪي قدم وهم
زه تا يادوم
او آسمان ڙاري

هغه دومره
په خپله تنهائي
ڪي ڇوب و چي
د سگرت پڙاي يي
خپل ڄان وغورڄاوه

اڀ!

سپين مي شول

د سر هغه وينستان

چي ويل به دي:

په ٽوله دنيا يي هم نه ورکوم

اڀ!

اوس مي په هغه لاره

بپرته راتلو ته

زه نه کيزي

په کومه لاره چي

ته راسره يو ځاي تلي وږ!

ڪوم ڪس

چي نن له تاسره خاندي

هغه ڪس سببا پر تا

خاندي مطمئن اوسه

د زړه په دروازه مي وليکل

ننوتل منع دي

مينه راغله او دننه شوه

او ويپ ويل

«زه د چا اجازي ته اړتيا نه لرم»

اڀ!

ستا شتون ڪي مڀ
له ڙوند سره لوبڀ ڪولڀ
اوس چي نه يڀ
ڙوند له ماسره
لوبڀ ڪوي

ويڀ پوئنتل ڙوند يعني ڇهه؟
لنڊو ڪي مڀ ورته وويل
چي د غمونو
تڪليفونو
سترياوو او دردونو
دوهم نوم ڙوند دي!

اڀ!

اوس هم ستاسو

له ڪوٽي ٽپرڀرم

خو لوڀرم نه

ڇڪه چي ڇمڪي ته گورم

اڀ!

دومره راتنه گرانه وڀي

چي بغير له تا

مي يوه لحظه احساس

ڪڙه فڪر مي وڪڙ

چي ڪلونه ڪيري يوازي يم

اڀ!

خبري دي دومره خوري دي

چي زره مي غواري

ستا خبري بنڪل ڪم

زه او ته!

ڪله چي

د يو بل په

څنگ ڪي اوسو

نو دا د نيا تر ٽولو

بنڪلي ترڪيب دي

د مينڀ په ڪوڙه ورغلم
يو بوڇا سڙي راباندې راغي
ويپ ويل مه ڇه لاره بنده ده
ما يپ خبرې ته غوڙ ونه نيو لارم
لاره په رښتيا بنده وه بېرته چي راتلم نو بوڇا شوي وم

خيانت مي ندي ڪري
گيله مه ڪوه!
ڪله چي تا پرڀنودم
نو هغه رانه غيڙ تاو ڪره
ترڇو ونه لوڀرم

له مين يي وپوڻنٽل
مينه غم دي ڪه خوشالي؟
په ديوال يي سر ڪپڻنود
ويي ويل: انتظار

مينه يعني
ڪوم وخت چي
انسان د ڄان نه
ڇڙ د هغه په اڙه فڪر ڪوي

اوس دې چپ
ڪومپ بنگلي سترگپ
پرانيستي
د همدې سترگو
په ياد بيگا ڪوم چا
خپلپ سترگپ پٽپ ڪري وپ

د يو چا يادول زره غواري
نه دليل
نو بپ دليله دپ
د زره نه يادوم

اڀ!

نه ڄاڻو ڇو لڙي

لازم

ترڻو تاته ورسپڙم

اوس نه ته زما شوڀي

او نه زه د ڄاڻ

اڀ!

غڀڙه ڊي نه گرمي ده نه ساڙه

ستا غڀڙه!

د ڪال ڄلور فصله دي

ڪله چي تللي
نو ڪاش زما سترگي
دې هم له ڄانه سره
وري وي
ترڻو زما سترگي
ستا د ديدن تيري نه واي

د ژوند ٽول داستان مڃي
يوازي په دې جملہ ڪي
راغونچ دي
«هغه شته لکن زما سره نه»

ڪوم وخت چي ڊي
د ژوند لاري جدا ڪري
خدای شته
ما له خان سره
ڇپر خه وويل

اڀ!
غڙ ڊرتي نه ڪوم
چي بڀرتي راشه
ڪه مهم وم
نو خيله به راشي

تر ٽولو

بنڪلي نري تا

جوڙه ڪري

دلته په زره ڪي مي

چي ته پڪي اوسپي

نن مي يو مين

وليد چي

خپل سيوري سره يي

خبري ڪولي

نو هغه بيچاره به

خومره درد تيروي ڪله چي آسمان وريخ وي

موٽروان ودرېد له موٽره يې

سر راويست ويې ويل:

يوازي يې ۶۶۶

موسڪ شوم ورته ومې ويل:

له ڇپره وخته

اې ربه ومې ببينه!

د هغه دردونو لپاره

چې ستا په لاره کې

مې تېر نه ڪړل....!!!

ڪاش خدای ویلی وی

ستری دې ګرم نور

واخله دا یې هم ستا

اې!

ته پوهپرې

چې ستا په

نشتون ڪي دا ورڃي

رباندي څومره اوږدي شوي

اڀ ربه!
ته مڀ مل اوسه
ڪه چڀرته ستا نڀي
ڪڀ رانه ڇه ماتيري
بس چڀ زڙه نه وي

درته ليڪم يڀ چڀ
«يادڀڙي مڀ»
مه وايه چڀ تڪراري خبره ده
شايد يوه ورڇ زه ونه وسم
چڀ تڪرار يڀ ڪڙم

رسامي

يپ دومره ٻنڪلي نه ۱۰

لڪن د ٻيڙتہ تلو لاره يپ چڙه ٻنہ

رسم ڪڙي ۱۰

ٻيڙتہ لاره

اڀ!

د لاسونو گوتپ دڀ په

قرض راکڙه

ستا د راتلو شيبپ

پرڀ شمارم

اڀ!
ستا احساس
بيا په خپله
غږه ڪي واخيستم
نه پوهيم چيرته مې وري

غږ يي لار
تصوير يي لار
لکن
خاطرې يي تل پاتې دي

زړه مڀ لڙ جنت غواري
څو لخطي دڀ
غڀره په قرض راڪولاى شپي!!؟!

اڀ ڪاش
څوڪ چڀ تله نو
دا خاطرڀ يڀ چڀ هم
له ڄان سره ٽولولي
او بيا تللي

دا زړه مڀ

ڇڪ ڊي ڇڀر ڇڪ

دومره ڇڪ ڊي ڇڀي

يو ڇهه يڀ د سترگو

هم توڙي

ڙوند ڇهه ڊي ؟؟؟

ڪه ڙوند خندا ڊي نو بيا ولڀ ڙارو؟

ڪه ڙوند ڙا ڊي نو بيا ولڀ خاندو؟

ڪه ڙوند مرگ ڊي نو بيا ولڀ ڙوند ڪوو؟

ڪه ڙوند ڙوند ڊي نو بيا ولڀ مڙه ڪيڙو؟

ڪه ڙوند مينه ده نو ولڀ ورتنه نه رسيڙو؟

ڪه ڙوند مينه نده نو بيا ولڀ مينڙو؟

هيڙڪلهه ڀي د بڀرته راتگ دعوا

مه ڪوه!

شايد ڪوم وخت راشي

خو هغه به نه وي چي تللي و

اڀ!

ڪه ڪومه ورڃ راغله

چي زه نه وم نو وصيت درته ڪوم!

بنه اوسه

له هغه بنو

چي ما ورسره مينه ڪوله

ڄينپ وخت مي
دومره ياديري
چي زره مي غواري ويپ گورم
كه د بل په څنگ كي هم وي

اڀ!
ژوند دري لحظي دي
ستا ليدل
ستا خندل
ستا غبرگي نيول

اڀ!

ددڀ تلو او راتلو

نه مڀ نور زره تنگ شو

يه مه راءه

او يا چڀ راغلي نو بيا مه هه

اڀ!

ڪه ڪومه ورخ لاري او ٻيڙته راونگرڇڀڀي

نو د انتظار ڙمنه نشم درسره ڪولاي

لڪن يوه غوبنتنه درنه لرم!

ڪله چڀ هم راغلي نو

يوه گيڇي گلان مڀ قبر ته ضرور راوره

خِينِي خَلڪ پڻ نڙي

ڪي شتون نه لڙي

بلڪي هغوي خپله

يوه نڙي وي

اڀ!

زه ڇڀ نه اوسم نو

نڙي يوازڙي ما نه لڙي

لڪن ته ڇڀ نه اوسڀي

زه يوه نڙي نه لرم

اڀ!

ڪه غوارڀ ٻڙتہ راشڀ

نو همغه ڄاى ڪڀ

دڙتہ ڀہ تمہ يم

ڪوم ڄاى ڪڀ دڀ چڀ

يوآڄڀ ڀرڀنبى وم او تللي وڀ

مينہ دڀ

تل لہ هغه

چاسره وويشہ!

چڀ ڀوهڀڙڀ

هغه ڀڀ لہ چاسره نہ ويشي

هره ورڃُ له ڄان سره
ڙمنه ڪوم چي
سبا دڀ هڀروم
سهار چي شي
نو خپله ڙمنه هڀره ڪرم!

ستا ٽول يادونه او خاطرڀي
مي لري و غورڄول
لکن زڙه مي غلي وويل:
«په ياد مي ده»

اڀ!

ٽول بنار ويده دي

يوازي زه

ستا فڪر

ويٺن ساتلي يم

هيڙڪله له يوه انسان ڇخه

خپله هيله مه اخله!

شايد يواڻيني هيله وي

چي دي يي لري

زما هيله ته وڀ

اوس چڀرتي يي ڳڳڳ

د هغه ڪس
د راتلو لاري ته
په تمه یم چي
هغه له دي لاري
چره ستري ده

اڀ!
که ته د بل هم شوڀي
نو بيا به هم
زما سره ڀي
خکه کلونه کيري
چي زما په زړه کي اوسې

آيينه هم رانه
شڪايت ڪوي
خوشاله خيره غواري
هغه چي تا وري!

اڀ!
هر ڄاي ڪي چي يي
نو آسمان ته وگوره!
آراموي مي ڇڪه
ڪه يوڄاي نه يو
نو آسمان خو مو يو دي!

د بنو عطرو خالي شيشه

هم بوى وركوي

لکه ستا خالي ڄاى!

د تل به څپر يې تاته ليکم

ته چپ!

له چا سره مينه لري

هغه لپاره يې ووايه

نور بيا...

اخٲليكونه:

www.4yok.com

www.beytoote.com

www.bisms.ir

www.parsnaz.com

نورې بيلابېلې ويب پاڼې

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**